

ønskede det, det var alle Partier, og det blev stærkest understreget af Socialdemokratiet. Og i 1917 kom Skatterne og Laanene.

Men inden jeg forlader 1916, som den højtærede Finansminister gerne vilde have, jeg skulde beskæftige mig med, er jeg glad ved at blive mindet om den Indtægtslov, der blev gennemført. Derved fik jeg noget at se, som jeg indrømmer, jeg havde glemt, og naar vi skal have 1916 med, er det rimeligt, at vi ikke springer noget over. Finansminister Brandes foreslog en væsentlig Afgift fra Skibsfarten. Pengene, Guldstrømmen flød ingen Steder mere end hos Skibsfarten. Sagde saa Venstres Ordfører: Lød os faa nogle af disse Penge, ja vi skal have flere endnu af dem, det er for lidt, man tager fra denne Skibsfart? Nej, nej, Venstre sagde: Det er for meget, det gaar ikke an, selvfølgelig kan de godt betale noget, men tag ikke for haardt paa dem. „Det er berettiget i en Tid som denne“, sagde Venstres Ordfører, Spalte 2663, den 22. Januar 1916, „at lægge en endog tung Byrde over paa de Erhverv, som har haft Fordel ved det, som har beredt saa mange andre Tab og Savn. Men man maa passe paa ikke at dræbe Hønen, som lægger Guldæggen. Man maa passe paa, at man ikke svækker de paagældende Erhvervs Levedygtighed, for det gaar ud over det hele Samfund. Og jeg spørger nu igen de andre Erhverv: Vilde I finde eder i, at en saadan fuldkommen ubestemt og vilkaarlig Beskatningsmaade blev gennemført for eders eget Erhvervs Vedkommende?“ Det var Maaden, hvorpaa den højtærede Finansminister hjalp til at øse af den Guldstrøm, der randt. Det var Vejen, den højtærede Minister pegede paa med Hensyn til at øse Penge. Har den højtærede Finansminister udover de Udtalelser, jeg har her citeret, ved Forslag eller blot en eneste Gang, naar der var Tale om at laane, erklæret, at han var imod at laane, men ønskede Skatter i Stedet for? Aldrig! Saa er det, forekommer det mig, en mærkværdig Maade, naar Regeringens Hovedorgan „København“ skriver: „Idelig og idelig blev der fra Venstres Side krævet flere Skatter og mindre Laan, men idelig og idelig mødte det Modstand fra Regeringspartiernes Side.“ Der er et Udtryk, som jeg ved er parlamentarisk, det er Udtrykket „bundløgnagtig“, thi det er en Udtalelse, der er blevet brugt; jeg vil sige, at saa er den Paastand bundløgnagtig, hvad jeg har paavist. Der er ikke Tale om, at man fra Socialdemokratiet og de Radikale nogen Sinde har modsat sig, at der skulde kræves flere Skatter,

eller at man har modsat sig bestemte Krav fra Venstres Side om flere Skatter og mindre Laan. Det vil ikke kunne paavises. Den højtærede Finansminister kan ikke paavise det, og ingen kan gøre det.

Vi kommer saa til Efteraaret 1917. Da var Skattelovene kommet. Da havde vi faaet de nye Skattelove og indirekte Skatter med, og saa erklærede Venstres Ordfører, den højtærede Finansminister: „Det Minimum af Skatter, man maa kræve, er naturligvis det Beløb, der skal gaa med til den forøgede Statsgælds Forrentning og Afbetaling. Det er nu opfyldt, og der er ikke saa lidt ud over det“. Altsaa, den højtærede Finansminister erklærede den Gang: Vi har faaet, hvad vi krævede, og ikke saa lidt ud over det. Der var et Forslag om Statslaan i Efteraaret 1917. Jeg skal gerne, hvis den højtærede Finansminister ønsker det, gennemgaa det nøjere, jeg er til Tjeneste. Jeg kan ikke se, at det gør Stillingen bedre for Venstre, men hvis det ønskes, har jeg ikke det mindste derimod. Venstres Ordfører sagde den 6. September 1917 om Statslaan — Spalte 4289: „Statslaanslovforslaget kan jeg komme meget hurtigt over, idet jeg billiger den højtærede Finansministers Forslag om at optage et Statslaan paa de Vilkaar, paa hvilke han kan faa det her. . . . . Det er efter min Mening en forsynlig og fornuftig Foranstaltning, naar man kan faa Laanet paa saa rimelige Vilkaar, som der her er Tale om“. Og med Hensyn til de Skatter, der blev foreslaaet i 1917, udtalte den højtærede Minister Spalte 4286: „Det er en Pligt for ethvert Samfund . . . . . at søge at afholde saa meget som muligt af Statens ekstraordinære Udgifter ved Skatter og saa lidt som muligt ved Laan“. Disse Udtalelser, jeg her har læst op, møder vi Gang paa Gang som et Bevis paa, hvad Venstre krævede. Men der var en Tilføjelse, og den lyder saaledes: „I de Lovforslag, der er forelagt af Finansministeren, ligger altsaa det, at de udover Forrentning og Afbetaling af Statsgælden vil give et ikke ubetydeligt Overskud, som kan bidrage til at afholde disse Udgifter.“ Staar der noget om, at de skulde være højere? Ikke et Ord! Det var i 1917. Nu kommer den højtærede Finansminister med Svaret til mig, og da siger han — jeg skal tillade mig at oplæse det, Folketings-tidende 18. Oktober 1923, Sp. 502: „Da Finansministeren saa endelig den 4. September 1917 fremsatte bl. a. Forslag om Tillæg til Indkomst- og Formueskatten, Ølskatten, Tillægsafgift paa Vin o. s. v. . . . ., udtalte jeg min Tilslutning hertil, men